

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 18. oktobra 2023 *

„Trgovinska politika – Uredba (EU) 2020/502 – Ukrepi, ki so jih ZDA sprejele za uvoz nekaterih izdelkov, ki vsebujejo aluminij in jeklo – Sklep Unije o prekinitvi uporabe trgovinskih koncesij in drugih enakovrednih obveznosti – Dodatne carine na uvoz izdelkov iz Združenih držav – Ničnostna tožba – Procesno upravičenje – Dopustnost – Načelo dobrega upravljanja – Pravica do izjave“

V zadevi T-402/20,

Zippo Manufacturing Co. s sedežem v Bradfordu, Pensilvanija (Združene države Amerike),

Zippo GmbH s sedežem v kraju Emmerich am Rhein (Nemčija),

Zippo SAS s sedežem v Parizu (Francija),

ki jih zastopata R. MacLean in D. Sevilla Pascual, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo J. Flett, G.-D. Balan in M. Mataija, agenti,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

ob posvetovanju v sestavi G. De Baere, predsednik, G. Steinfatt, sodnica, in K. Kecsmár (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: M. Zwodziak-Carbonne, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka, zlasti:

- sklepa z dne 6. maja 2021, s katerim je bil ugovor nedopustnosti, ki ga je Komisija vložila 18. septembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, pridržan za končno odločbo;
- ukrepov procesnega vodstva z dne 12. julija 2022 in odgovorov, ki so jih stranke v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile 9. in 10. avgusta 2022;

* Jezik postopka: angleščina.

– pripravljalnega ukrepa z dne 21. septembra 2022 in odgovora Komisije, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 26. septembra 2022;

na podlagi obravnave z dne 29. septembra 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeče stranke, družbe Zippo Manufacturing Co. (v nadaljevanju: ZMC), Zippo GmbH in Zippo SAS, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlagajo razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/502 z dne 6. aprila 2020 o nekaterih ukrepih trgovinske politike v zvezi z nekaterimi izdelki s poreklom iz Združenih držav Amerike (UL 2020, L 109, str. 10; v nadaljevanju: izpodbijana uredba) v delu, v katerem se nanaša nanje.

Dejansko stanje spora in dejstva po vložitvi tožbe

- 2 Tožeče stranke pripadajo isti skupini družb. Opravljajo dejavnosti proizvodnje, distribucije in trženja mehaničnih kovinskih vžigalnikov, odpornih na veter, pod znamko Zippo ter poprodajnih storitev za te izdelke. Navedene izdelke proizvaja družba ZMC, ki se predstavlja kot edini znani proizvajalec tovrstnih izdelkov v Združenih državah.
- 3 Družba ZMC del svojih izdelkov izvaža v Evropsko unijo. Ob vstopu na carinsko območje Unije so ti izdelki zavezani carini pod tarifno podštevilko 9613 80 00 kombinirane nomenklature (v nadaljevanju: oznaka KN 9613 80 00), uvedene z Uredbo Sveta (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382). Oznaka KN 9613 80 00 se nanaša na „druge vžigalnike“, med katerimi so „vžigalniki za cigarete in drugi vžigalniki, vključno z mehničnimi ali električnimi, in njihovi deli, razen kremenov in stenjev“.
- 4 Zadevne izdelke družba ZMC prodaja svojima hčerinskima družbama Zippo GmbH in Zippo SAS ter pooblaščenim neodvisnim distributerjem, da bi jih tržili na ozemlju Unije. Navedeni izdelki se prodajajo franko ladja (FOB), tako da se tveganja, povezana s temi izdelki, prenesejo na povezane ali neodvisne distributerje, ko so navedeni izdelki dobavljeni v pristanišče ali na letališče Združenih držav, da bi se izvozili. Sporazumi o distribuciji med družbo ZMC in navedenimi distributerji prav tako določajo, da ti nosijo stroške vseh carin.
- 5 Združene države Amerike so 24. januarja 2020 za nedoločen čas sprejele zaščitne ukrepe v obliki zvišanja carin za uvoz nekaterih izdelkov, ki vsebujejo aluminij in jeklo, veljavne od 8. februarja 2020.
- 6 Po mnenju Evropske komisije so bili ti ukrepi, ki so jih Združene države Amerike opredelile za varnostne ukrepe, zaščitni ukrepi, sprejeti za omejitev uvoza, da bi se domača industrija zaščitila pred tujo konkurenco in bi se tako zagotovila njena trgovinska rast. Komisija je zato menila, da je treba sprejeti ukrepe za izvajanje Uredbe (EU) št. 654/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o izvrševanju pravic Unije za uporabo in uveljavljanje pravil mednarodne trgovine ter spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 3286/94 o določitvi postopkov Skupnosti na področju

skupne trgovinske politike za zagotovitev izvrševanja pravic Skupnosti po mednarodnih pravilih trgovanja, zlasti tistih, ki so dogovorjena v okviru Svetovne trgovinske organizacije (UL L 2014, 27.6.2014, str. 50).

- 7 Komisija je 6. marca 2020 na podlagi člena 9 Uredbe št. 654/2014 zainteresirane strani zaprosila za mnenje z obrazcem, ki je bil na voljo na spletni strani Generalnega direktorata (GD) Komisije za trgovino. Zbiranje informacij se je končalo 13. marca 2020. Komisija je ob koncu navedenega zbiranja informacij med možnimi ukrepi navedla možnost uporabe dodatnih carin za nekatere izdelke s poreklom iz Združenih držav in zlasti, v prvi fazi, za izdelke, ki se uvrščajo pod oznako KN 9613 80 00. Med strankami ni sporno, da tožeče stranke pri tem zbiranju informacij niso sodelovale.
- 8 Komisija je 6. aprila 2020 sprejela izpodbijano uredbo, ki je začela veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*, to je 7. aprila 2020.

- 9 Člen 1 navedene uredbe določa:

„1. Komisija takoj, v vsakem primeru pa najpozneje do 7. aprila 2020, predloži pisno uradno obvestilo Svetu STO za trgovino z blagom, da Unija, če Svet za trgovino z blagom temu ne nasprotuje, 8. maja 2020 začasno prekine uporabo koncesij za uvozne dajatve v skladu s [Splošnim sporazumom o tarifah in trgovini] za trgovino z Združenimi državami v zvezi z izdelki, navedenimi v odstavku 2.

2. Posledično Unija uporablja dodatne carine za uvoz v Unijo, in sicer za izdelke s poreklom iz Združenih držav, kot so navedeni v nadaljevanju, na naslednji način:

- (a) V prvi fazi od 8. maja 2020 uporablja dodatno dajatev ad valorem v višini 20 % in 7 % na uvoz izdelkov, ki so opredeljeni v nadaljevanju:

oznaka KN	Dodatna dajatev ad valorem
9613 80 00	20 %
3926 30 00	7 %

[...]“.

- 10 Člen 2 iste uredbe določa:

„Unija lahko uvede dodatne carinske dajatve iz člena 1, če in kolikor Združene države uporabljajo ali ponovno uporabijo svoje zaščitne ukrepe na način, ki bi vplival na izdelke iz Unije. Komisija v *Uradnem listu Evropske unije* objavi obvestilo, v katerem je naveden datum, na katerega so Združene države prenehale uporabljati svoje zaščitne ukrepe.“

- 11 Tožeče stranke so z dopisom z dne 22. maja 2020 Komisijo zaprosile za vsa pripravljala sporočila in delovne dokumente v zvezi s sprejetjem izpodbijane uredbe v skladu s členom 7(2) Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331). Komisija je na podlagi svojega odgovora z dne 24. julija 2020 in

potrdilne prošnje tožečih strank z dne 14. avgusta 2020 27. novembra 2020 odobrila popoln dostop do več zadevnih dokumentov in delni dostop do nekaterih od navedenih dokumentov, prošnje za dostop do preostalih dokumentov pa je zavrnila.

- 12 Poleg tega so tožeče stranke z dopisom z dne 2. junija 2020 od Komisije na podlagi uvedne izjave 19 te uredbe zahtevale, da se njihovi izdelki izključijo s področja uporabe izpodbijane uredbe. Komisija je z dopisom z dne 16. junija 2020 ta predlog zavrnila.
- 13 Potem ko so Združene države Amerike napovedale spremembo svojih zaščitnih ukrepov od 1. januarja 2022, je Komisija sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2021/2083 z dne 26. novembra 2021 o začasni prekinitvi ukrepov trgovinske politike, uvedenih z izvedbenima uredbama (EU) 2018/886 in (EU) 2020/502, v zvezi z nekaterimi izdelki s poreklom iz Združenih držav Amerike (UL 2021, L 246, str. 41). Z navedeno uredbo se zlasti začasno prekinja uporabo dodatnih dajatev *ad valorem*, ki se uporabljajo za izdelke pod oznako KN 9613 80 00, določene z izpodbijano uredbo, od 1. januarja 2022 do 31. decembra 2023.

Predlogi strank

- 14 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
 - izpodbijano uredbo, zlasti njena člena 1(2)(a) in 2, razglasi za nična v delu, v katerem se ti določbi uporabljata zanje;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 15 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrže kot nedopustno;
 - podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost

- 16 Komisija v ugovoru, vložnem na podlagi člena 130 Poslovnika Splošnega sodišča, trdi, da se izpodbijana uredba na tožeče stranke ne nanaša posamično. Navedena uredba naj bi imela obliko splošnega akta Unije, ki naj bi se na tožeče stranke nanašal na podlagi položaja, ki ga ta uredba objektivno določa glede na svoj cilj, in sicer tržne izravnalne ukrepe v razmerju do Združenih držav Amerike po razširitvi njihovih zaščitnih ukrepov na nekatere izdelke, ki vsebujejo jeklo ali aluminij. Zato Komisija meni, da je tožba nedopustna.
- 17 Komisija je na obravnavi ponovila svoje ugovore na to, da naj bi tožeče stranke ob sprejetju izpodbijane uredbe spadale v zaprt krog gospodarskih subjektov. Kljub temu je navedla, da je v postopku sprejemanja izpodbijane uredbe vedela, da se bo velik del ukrepov, z navedeno uredbo določenih za izdelke, zajete z oznako KN 9613 80 00, uporabljal za izdelke tožečih strank.

Zanikala pa je, da je v navedenem postopku vedela, da so tožeče stranke edina zadevna podjetja. Poleg tega je Komisija poudarila, da se je v nasprotju s tem, kar so tožeče stranke trdile v svojih pisanjih, njihov izvoz v Unijo po uvedbi zadevnih dodatnih carin povečal.

- 18 Tožeče stranke trdijo, da se izpodbijana uredba nanje posamično in neposredno nanaša kot na naslovnice akta in da je zato treba tožbo razglasiti za dopustno.
- 19 Opozoriti je treba, da je dopustnost tožbe, ki jo fizična ali pravna oseba na podlagi člena 263, četrta odstavka, PDEU vložijo zoper akt, ki ni naslovljen nanjo, pogojena s tem, da se ji prizna procesno upravičenje, ki obstaja v dveh primerih. Prvič, tako tožbo je mogoče vložiti, če se ta akt na navedeno osebo nanaša neposredno in posamično. Drugič, taka oseba lahko vložijo tožbo zoper predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov, če se nanjo neposredno nanaša (glej sodbo z dne 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo in drugi, C-461/18 P, EU:C:2020:979, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 20 Pogoje dopustnosti iz te določbe je treba razlagati ob upoštevanju temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva, kot je določena v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), vendar ne tako, da bi to privedlo do neupoštevanja pogojev, ki so izrecno določeni s Pogodbo DEU (glej sodbo z dne 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo in drugi, C-461/18 P, EU:C:2020:979, točka 55 in navedena sodna praksa).
- 21 Opozoriti je treba tudi, da normativna narava izpodbijanega akta ne izključuje možnosti, da se lahko na nekatere zadevne pravne ali fizične osebe nanaša neposredno in posamično (sodba z dne 18. maja 1994, Codorniu/Svet, C-309/89, EU:C:1994:197, točka 19; glej tudi sodbi z dne 28. februarja 2019, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, točka 72 in navedena sodna praksa, in z dne 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills in drugi/Komisija, T-480/93 in T-483/93, EU:T:1995:162, točka 66).

Pogoj posamičnega nanašanja

- 22 V skladu z ustaljeno sodno prakso člen 263, četrta odstavka, PDEU fizičnim in pravnim osebam omogoča, da vložijo tožbo zoper splošni akt, kot je uredba, le če – poleg tega, da se nanje nanaša neposredno – nanje vpliva zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jih razločuje od vseh drugih oseb, in jih zato individualizira podobno kot naslovnika odločbe. Drugače povedano, kršitve, ki jih zatrjuje tožeča stranka, morajo biti take, da jo individualizirajo podobno kot naslovnika akta (glej sodbo z dne 18. maja 2022, Uzina Metalurgica Moldoveneasca/Komisija, T-245/19, EU:T:2022:295, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 23 Na prvem mestu je treba zavrniti ugovore Komisije, ki temeljijo na naravi izpodbijane uredbe.
- 24 Okoliščina, da ima izpodbijana uredba po naravi učinek *erga omnes*, namreč ne izključuje možnosti, da tak akt vsebuje ukrepe, ki se posamično uporabljajo za nekatere gospodarske subjekte (glej v tem smislu sklep z dne 30. aprila 2003, VVG International in drugi/Komisija, T-155/02, EU:T:2003:125, točke od 40 do 42). Čeprav se torej izpodbijana uredba uporablja na podlagi objektivno določenega položaja, se lahko tožeče stranke vseeno sklicujejo na elemente, ki jih individualizirajo podobno, kot bi bil individualiziran naslovnik akta.

- 25 Na drugem mestu, tožeče stranke trdijo, da je družba ZMC v Združenih državah edina znana proizvajalka izvoznica izdelkov, za katere veljajo zadevne dodatne dajatve. Tožeče stranke namreč na podlagi podatkov Eurostata, enakih tistim, ki jih je Komisija uporabila pri sprejetju izpodbijane uredbe, trdijo, da je vrednost izvoza zadevnih izdelkov družbe ZMC v Unijo – po prištetju stroškov zračnega prevoza tovora, kopenskega prevoza in zavarovanja ter drugih povezanih stroškov prevoza in po uporabi upoštevnega menjalnega tečaja – zelo blizu skupni vrednosti uvoza s poreklom iz Združenih držav pod oznako KN 9613 80 00 za leto 2019.
- 26 V zvezi s tem je treba opozoriti, da čeprav dejstvo, da je družba ZMC največja proizvajalka izvoznica izdelkov, za katere veljajo zadevni ukrepi, samo po sebi te družbe ne more individualizirati, pa to dejstvo ni neupoštevno, saj je del celote sestavnih elementov posebnega položaja, ki glede zadevnega ukrepa tožeče stranke zaznamuje v primerjavi z vsemi drugimi gospodarskimi subjekti. (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2022, Uzina Metalurgica Moldoveneasca/Komisija, T-245/19, EU:T:2022:295, točka 63 in navedena sodna praksa).
- 27 V obravnavani zadevi je bila Komisija na obravnavi pozvana, naj se izreče o numeričnih podatkih, ki so jih predložile tožeče stranke. Čeprav je Komisija izrazila zadržke glede dejstva, da naj bi bila družba ZMC edina proizvajalka izvoznica zadevnih izdelkov, pa je vseeno priznala, da so bili podatki, ki so jih predložile tožeče stranke, in podatki Eurostata podobni. Zato je treba ugotoviti, da Komisija ni predložila dokaza, s katerim bi ovrgla elemente, ki so jih v zvezi s tem navedle tožeče stranke.
- 28 Poleg tega je treba v zvezi z ugovorom Komisije na to, da obstaja zaprt krog gospodarskih subjektov, ker naj bi se izpodbijana uredba nanašala tudi na vsakega dejanskega ali potencialnega izvoznika izdelkov, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00, s sedežem na ozemlju Združenih držav, opredeliti skupek elementov, ki bi lahko kazali na individualizacijo tožeče stranke v smislu upoštevne sodne prakse (glej v tem smislu sodbi z dne 16. maja 1991, Extramet Industrie/Svet, C-358/89, EU:C:1991:214, točka 17, in z dne 18. maja 2022, Uzina Metalurgica Moldoveneasca/Komisija, T-245/19, EU:T:2022:295, točka 66).
- 29 V tem okviru je treba navesti, prvič, da izpodbijana uredba določa dodatne carine za izdelke s poreklom iz Združenih držav pod oznako KN 9613 80 00 in da ti izdelki spadajo v gospodarsko dejavnost tožečih strank. Drugič, vsi izdelki, ki jih v Unijo izvažata družba ZMC, izvirajo z ozemlja Združenih držav. Tretjič, tožeče stranke so, ne da bi jim Komisija veljavno nasprotovala, predložile listinske dokaze, zlasti dve potrdili poklicnih organizacij, in numerične podatke, da bi dokazale, da je družba ZMC edina proizvajalka izvoznica izdelkov, uvrščenih pod oznako KN 9613 80 00, s tega ozemlja v Unijo. Četrtič, podatki Eurostata, ki jih je Komisija uporabila pri sprejetju izpodbijane uredbe, se ujemajo s podatki v zvezi z družbo ZMC, ki so jih predložile tožeče stranke. Petič, čeprav je Komisija na obravnavi trdila, da postopek sprejetja izravnalnih ukrepov ne vsebuje formalne faze za opredelitev proizvajalcev ali izvoznikov, na katere bi se navedeni ukrepi lahko nanašali, je vseeno priznala, da je bila med postopkom sprejetja izpodbijane uredbe seznanjena z obstojem družbe „Zippo“, ki naj bi bila „veliki ameriški izvoznik“ izdelkov, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00, in s tem, da naj bi bil velik del izvoza, ki spada v to tarifno vrstico in na katerega se nanaša izpodbijana uredba, izvoz družbe „Zippo“. Šestič, Komisija je na obravnavi tudi pojasnila, da so bili izdelki, ki so predmet izravnalnih ukrepov, izbrani zlasti zato, da bi se „lahko pritislilo na drugo stranko, v tem primeru na Združene države Amerike, naj se odpovejo svojim zaščitnim ukrepom, ki niso združljivi s STO“, in da je v tem okviru upoštevala zvezno državo v okviru Združenih držav, iz katere izvirajo navedeni izdelki. Sedmič, tožeče stranke trdijo, ne da bi jim Komisija glede tega nasprotovala, da je zvezna država Pensilvanija, v kateri ima družba ZMC sedež, ena od zveznih držav v okviru Združenih držav, ki je bila upoštevana pri navedeni izbiri.

- 30 V teh okoliščinah in ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 20 zgoraj, je treba ugotoviti, da je iz elementov spisa, o katerih so se stranke opredelile na obravnavi, razvidno, da obstaja zaključena celota dejanskih in pravih elementov, ki pomeni poseben položaj, ki je, kar zadeva izpodbijano uredbo, značilen za eno od tožečih strank, in sicer za družbo ZMC, v primerjavi z vsemi drugimi gospodarskimi subjekti ter ki zato dokazuje, da se navedena uredba na to družbo posamično nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.
- 31 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se izpodbijana uredba na družbo ZMC posamično nanaša.

Pogoj v zvezi z neposrednim nanašanjem

- 32 V skladu z ustaljeno sodno prakso pogoj, določen v členu 263, četrti odstavek, PDEU, da se mora odločba, zoper katero je vložena tožba, na fizično ali pravno osebo nanašati neposredno, zahteva, da sta kumulativno izpolnjeni dve merili, in sicer, prvič, da ima izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika, in drugič, da naslovnikom tega ukrepa, ki so zadolženi za njegovo izvedbo, ne pušča nobene diskrecijske pravice. ker je ta izvedba povsem samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (sodbi z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 42, in z dne 3. decembra 2020, Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo in drugi, C-461/18 P, EU:C:2020:979, točka 58).
- 33 Poleg tega je treba opozoriti, na eni strani, da se zahteva po aktu, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov, ne sme zamešati s pogojem neposrednega nanašanja in, na drugi strani, da v okviru analize neposrednega nanašanja zgolj obstoj izvedbenih ukrepov ne zadostuje za ugotovitev, da neposrednega nanašanja ni, saj je upošteveno pravno merilo neobstoj vsakršne diskrecijske pravice, puščene naslovnikom zadevnega akta, ki so zadolženi za njegovo izvajanje (glej sodbo z dne 18. maja 2022, Uzina Metalurgica Moldoveneasca/Komisija, T-245/19, EU:T:2022:295, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 34 V obravnavani zadevi je treba preučiti, ali se izpodbijana uredba na družbo ZMC, na katero se nanaša posamično, nanaša tudi neposredno.
- 35 Na prvem mestu je treba navesti, da zlasti iz člena 1(1) in (2)(a) izpodbijane uredbe izhaja, da Unija, če Svet za trgovino z blagom Svetovne trgovinske organizacije (STO) temu ne nasprotuje, 8. maja 2020 začasno prekine uporabo koncesij za uvozne dajatve v skladu s Splošnim sporazumom o carinah in trgovini (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 91; v nadaljevanju: sporazum GATT z leta 1994) za trgovino z Združenimi državami Amerike v zvezi z izdelki, ki se uvrščajo pod oznako KN 9613 80 00, in se od tega datuma za uvoz navedenih izdelkov določijo dodatne dajatve *ad valorem* v višini 20 %. Poleg tega člen 2 navedene uredbe določa, da Unija lahko uvede dodatne carinske dajatve, če in kolikor Združene države Amerike uporabljajo ali ponovno uporabijo svoje zaščitne ukrepe na način, ki bi vplival na izdelke iz Unije.
- 36 Zato je treba ugotoviti, da države članice, ki so zadolžene za izvajanje izpodbijane uredbe, nimajo nobene diskrecijske pravice v zvezi s stopnjo zadevnih dodatnih carin za uvoz v Unijo in naložitvijo teh dajatev za zadevne izdelke, in da je drugo merilo, navedeno v točki 32 zgoraj, izpolnjeno (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2014, Crown Equipment (Suzhou) in Crown Gabelstapler/Svet, T-643/11, EU:T:2014:1076, točka 28 (neobjavljena), in z dne 3. maja 2018, Distillerie Bonollo in drugi/Svet, T-431/12, EU:T:2018:251, točka 50, ter sklep z dne 10. septembra 2020, Kambodža in CRF/Komisija, T-246/19, EU:T:2020:415, točke 66, 68 in 108).

- 37 Na drugem mestu, glede prvega merila, omenjenega v sodni praksi, navedeni v točki 32 zgoraj, je treba najprej navesti, da družba ZMC, kot je navedeno v točki 4 zgoraj, ni dolžna plačati zadevnih dodatnih carin.
- 38 Vendar iz sodne prakse izhaja, da okoliščina, da navedena tožeča stranka navedenih dajatev ne plača, ni odločilna in da lahko ugotovitev neposrednega nanašanja temelji na drugih elementih (glej v tem smislu sklep z dne 10. septembra 2020, Kambodža in CRF/Komisija, T-246/19, EU:T:2020:415, točka 107).
- 39 V obravnavani zadevi je treba, prvič, upoštevati to, da je za izdelke pod oznako KN 9613 80 00 pred začetkom veljavnosti izpodbijane uredbe veljala usklajena carinska stopnja 2,7 %, ki izhaja zlasti iz uporabe večstranskih koncesij na podlagi sporazuma GATT iz leta 1994. Drugič, z izpodbijano uredbo so bile navedene koncesije začasno ukinjene in je bila za navedene izdelke uporabljena dodatna dajatev *ad valorem* v višini 20 %. Tretjič, v skladu s členom 2 izpodbijane uredbe in do začasne prekinitve uporabe te uredbe z Izvedbeno uredbo 2021/2083 je Unija navedene dajatve uporabljala, če in kolikor so Združene države Amerike uporabljale ali ponovno uporabljale svoje zaščitne ukrepe na način, ki bi vplival na izdelke iz Unije. Četrto, kot je razvidno iz uvodnih izjav 9 in 11 izpodbijane uredbe, je Komisija menila, da morajo biti ustrezni izravnalni ukrepi sprejeti v obliki ukrepov trgovinske politike, ki vključujejo zlasti uvedbo dodatnih carin, ki so sorazmerne z učinki zaščitnih ukrepov, ki so jih uvedle Združene države Amerike, ne da bi bile pretirane. Petič, take dajatve so ustrezale zaščitnim ukrepom Združenih držav Amerike, ki bi lahko imeli znaten negativen ekonomski učinek na zadevne industrijske sektorje Unije, kot je razvidno iz uvodnih izjav 7 in 8 izpodbijane uredbe. Šestič, kot je navedeno v točki 29 zgoraj, tožeče stranke trdijo, da je družba ZMC edina znana proizvajalka izvoznica izdelkov pod oznako KN 9613 80 00 s sedežem v Združenih državah, za katero veljajo zadevne dodatne carine. Sedmič, navedene izdelke v Unijo uvažajo zlasti hčerinske družbe družbe ZMC, zavezane za plačilo navedenih dajatev. Osmič, iz elementov, ki so jih tožeče stranke predložile v odgovor na ukrep procesnega vodstva, je razvidno, da je v letu 2021, v katerem so veljale te dajatve, delež izdelkov, ki sta jih navedeni hčerinski družbi uvozili v Unijo, predstavljal več kot 80 % količine izdelkov družbe ZMC, uvoženih v Unijo.
- 40 Zato je treba na eni strani ugotoviti, da je namen izravnalnih ukrepov, uvedenih z izpodbijano uredbo – podobno kot namen zaščitnih ukrepov, ki so jih uvedle Združene države Amerike – z uporabo dodatnih carin, sorazmernih z učinki navedenih zaščitnih ukrepov, povzročiti negativen ekonomski učinek na dejavnost podjetij iz Združenih držav, ki v Unijo izvažajo izdelke, za katere se uporabljajo ti ukrepi, in med katera spada družba ZMC kot edina proizvajalka izvoznica izdelkov, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00, iz razlogov, navedenih v točki 29 zgoraj. Poleg tega so v obravnavani zadevi navedene posledice za družbo ZMC še večje, ker je matična družba družb, ki v Unijo iz Združenih držav uvažajo več kot 80 % količine navedenih izdelkov in ki zato nosijo večji del plačila dodatnih dajatev, uvedenih z izpodbijano uredbo. V zvezi z izdelki, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00, je torej treba ugotoviti, da so negativne posledice, ki jih je Komisija poskušala doseči s sprejetjem izpodbijane uredbe, neposredno zadevale družbo ZMC.
- 41 Na drugi strani izpodbijana uredba s tem, da se z njo začasno preneha uporabljati usklajena carinska stopnja 2,7 % za uvoz izdelkov, uvrščenih pod oznako KN 9613 80 00, za navedene izdelke pa se uporabi dodatna dajatev *ad valorem* v višini 20 %, posega v pravico do dostopa na trg Unije, do katere so bili upravičeni ti izdelki, dokler ni začela veljati (glej po analogiji sklep z dne 10. septembra 2020, Kambodža in CRF/Komisija, T-246/19, EU:T:2020:415, točki 60 in 61). Ker pa Komisija tega, da je družba ZMC edina proizvajalka izvoznica teh izdelkov s sedežem

v Združenih državah, ni veljavno izpodbila, je treba ugotoviti, da izpodbijana uredba vpliva tudi na pravico do dostopa izdelkov družbe ZMC na trg Unije in da ima zato navedena uredba neposredne pravne učinke na to družbo.

- 42 Okoliščina, na katero se sklicuje Komisija, da se je po začetku veljavnosti izpodbijane uredbe količina izdelkov, ki jih je družba ZMC izvozila na ozemlje Unije, povečala, te ugotovitve ne spremeni. Na eni strani namreč tožeče stranke trdijo, da je to povečanje zlasti posledica reorganizacije distribucije njihovih izdelkov in povečanja števila prodajnih mest na trgu Unije. Poleg tega bi bilo lahko to zvišanje še večje, če ne bi bilo carin, naloženih z izpodbijano uredbo. Treba je navesti tudi, da so bile zadevne carinske dajatve uporabljene v razmeroma kratkem obdobju, to je od 8. maja 2020 do 31. decembra 2021. Na drugi strani okoliščina, da ni mogoče opaziti zelenih negativnih posledic uredbe o vzpostavitvi izravnalnih ukrepov, kot je izpodbijana uredba, ni odločilna za presojo merila neposrednega nanašanja, saj zadostuje, da zadevni akt samodejno in takoj spremeni pravni položaj tožeče stranke. Iz razlogov, navedenih v točkah 40 in 41 zgoraj, pa je imela izpodbijana uredba samodejne in takojšnje neposredne učinke na pravni položaj družbe ZMC.
- 43 Zato je treba skleniti, da se izpodbijana uredba na družbo ZMC neposredno nanaša in da ima zato ta družba procesno upravičenje v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.
- 44 V skladu z ustaljeno sodno prakso, ki temelji na razlogih ekonomičnosti postopka, če več tožečih strank izpodbija isti akt in je ugotovljeno, da ima ena od njih procesno upravičenje, ni treba preizkusiti procesnega upravičenja drugih tožečih strank (glej v tem smislu sodbi z dne 9. junija 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ in drugi/Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P in C-76/09 P, EU:C:2011:368, točka 37, in z dne 24. oktobra 2019, EPSU in Goudriaan/Komisija, T-310/18, EU:T:2019:757, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 45 V obravnavani zadevi, upoštevajoč ugotovitev, da ima družba ZMC procesno upravičenje za vložitev ničnostne tožbe zoper izpodbijano uredbo, ni treba ugotavljati, ali imata družbi Zippo GmbH in Zippo SAS procesno upravičenje, potrebno za vložitev tožbe na podlagi člena 263 PDEU zoper to uredbo.
- 46 Poleg tega je treba navesti, da imajo tožeče stranke pravni interes za izpodbijanje izpodbijane uredbe, česar Komisija sicer ne izpodbija.
- 47 V zvezi s tem okoliščina, da je bila po začetku veljavnosti izpodbijane uredbe in po vložitvi tožbe uporaba zadevnih dodatnih dajatev *ad valorem* z Izvedbeno uredbo 2021/2083 začasno prekinjena, ne vpliva na pravni interes tožečih strank glede na predmet tožbe. Z navedeno izvedbeno uredbo namreč izpodbijana uredba ni bila niti razveljavljena niti umaknjena iz pravnega reda Unije, katerega del je torej še naprej. Poleg tega Izvedbena uredba 2021/2083 določa, da se ta začasna prekinitvev uporabe konča 31. decembra 2023. Tožeče stranke pa ohranijo pravni interes tudi zato, da bi se preprečilo, da bi se očitane nezakovitosti ponovile v prihodnosti, zlasti v okviru morebitne ohranitve zadevnih dodatnih carin (glej v tem smislu sodbi z dne 23. decembra 2015, Parlament/Svet, C-595/14, EU:C:2015:847, točka 17 in navedena sodna praksa, in z dne 3. maja 2018, Distillerie Bonollo in drugi/Svet, T-431/12, EU:T:2018:251, točka 108 in navedena sodna praksa).
- 48 Glede na vse zgornje navedbe je treba tožbo razglasiti za dopustno.

Vsebinska obravnava

- 49 Tožeče stranke so v utemeljitev tožbe navedle pet tožbenih razlogov.
- 50 Splošno sodišče meni, da je treba najprej preučiti peti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela dobrega upravljanja.
- 51 Tožeče stranke trdijo, da Komisija v postopku zbiranja informacij, na katerega se sklicuje uvodna izjava 10 izpodbijane uredbe, ni spoštovala načela dobrega upravljanja. Najprej, ta postopek naj ne bi bil pregleden, saj naj bi bil organiziran na delu spletne strani GD za trgovino, ki naj bi bil skoraj neviden in do katerega naj bi bilo težko dostopati. Dalje, tudi če Komisija informacij v zvezi z navedenim postopkom ni bila zavezana objaviti v *Uradnem listu Evropske unije*, naj bi bila taka objava v skladu z načelom dobrega upravljanja. Nazadnje, ta postopek naj tožečim strankam ne bi omogočal, da se izjavijo pred sprejetjem izpodbijane uredbe, in glede na strogost predvidenih ukrepov v razmerju z njihovimi interesi naj njihova pravica do izjave ne bi bila spoštovana, kar je v nasprotju s členom 41(2) Listine.
- 52 Komisija trdi, da je postopek zbiranja informacij, ki je potekal v okviru priprave izpodbijane uredbe, v celoti izpolnjeval zahteve iz člena 9 Uredbe št. 654/2014. Komisija navaja, da je prejela prispevke zadevnih strank, kar naj bi potrjevalo učinkovitost komunikacije v zvezi s tem postopkom. Poleg tega naj pravica do izjave Komisije ne bi zavezovala, da posamično stopi v stik z vsakim podjetjem, na gospodarske dejavnosti katerega bi lahko vplivali izravnalni ukrepi. Ta pravica do izjave naj bi bila ustrezno zaščitena z objavo javnega obvestila na spletu, ki naj bi zadevnim strankam omogočala, da so obveščene in izrazijo svoj interes, vključno z prošnjo za informacije, nasvete ali srečanje.
- 53 Na prvem mestu je treba zavrniti očitke tožečih strank glede izbire in nepreglednosti načina sporočanja, ki ga je Komisija uporabila za organizacijo zbiranja informacij iz člena 9(1) Uredbe št. 654/2014 pred sprejetjem izpodbijane uredbe.
- 54 Kadar Komisija namerava sprejeti izvedbeni akt na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 654/2014, zlasti za uravnoteženje koncesij v trgovinskih odnosih s tretjimi državami v skladu s členom 3(c) navedene uredbe, člen 9(1) te uredbe namreč določa, prvič, da Komisija zbira informacije in mnenja o gospodarskih interesih Unije v zvezi z določenim blagom ali storitvami oziroma določenimi sektorji, in sicer prek obvestila v *Uradnem listu Evropske unije* ali prek drugih ustreznih javnih sredstev komuniciranja, pri čemer navede obdobje, v katerem je treba posredovati informacije, in drugič, da Komisija prejete informacije upošteva.
- 55 Kot pa tožeče stranke same priznavajo, je treba navesti, da Komisija na podlagi člena 9(1) Uredbe št. 654/2014 zainteresiranih strank ni zavezana obvestiti o navedenem zbiranju informacij izključno z objavo obvestila v *Uradnem listu Evropske unije*, saj lahko objavo tega zbiranja lahko zagotovi tudi „prek drugih ustreznih javnih sredstev komuniciranja“.
- 56 V obravnavani zadevi je iz listin iz spisa razvidno, da je bilo v zvezi z izpodbijano uredbo obvestilo o zbiranju informacij pred njenim sprejetjem na podlagi člena 9(1) Uredbe št. 654/2014 objavljeno na strani spletnega mesta GD Komisije za trgovino, naslovljeni „Posvetovanja“. Na navedeni spletni strani je javnost lahko imela dostop do informacij o posvetovanjih, ki so jih službe Komisije opravile na področju trgovinske politike, zlasti da bi k njim prispevala.

- 57 Poleg tega je treba glede na iste listine iz spisa ugotoviti, da je Komisija pred sprejetjem izpodbijane uredbe zainteresirane stranke prosila za informacije z obrazcem, ki ga je bilo treba izpolniti in ki je bil dostopen na isti spletni strani GD Komisije za trgovino. V spremnem dokumentu, ki mu je bil priložen navedeni obrazec, so bili med drugim navedeni kontekst zbiranja zadevnih informacij, ukrepi, ki jih je Komisija predvidela po predložitvi obrazca, in rok, v katerem so ji lahko zainteresirane stranke po elektronski pošti predložile informacije in mnenja, in sicer do 13. marca 2020 opoldne po bruseljskem času (Belgija). Čeprav med strankami ni sporno, da tožeče stranke pri tem posvetovanju niso sodelovale, pa je Komisija v odgovor na vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi potrdila, da je prejela prispevke šestih zainteresiranih strank, od katerih pa se nobeden ni nanašal na izdelke pod oznako KN 9613 80 00.
- 58 Zato je treba ugotoviti, da Komisija s tem, da je ravnala, kot je bilo opisano v točkah 56 in 57 zgoraj, ni kršila člena 9 Uredbe št. 654/2014.
- 59 Na drugem mestu, v zvezi z zatrjevano kršitvijo pravice tožečih strank do izjave je treba opozoriti, da morajo vsi akti Unije spoštovati temeljne pravice, saj je to spoštovanje pogoj za njihovo zakonitost, ki ga mora sodišče Unije nadzirati v okviru celovitega sistema pravnih sredstev, ki ga vzpostavlja Pogodba DEU (sodba z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 285).
- 60 Spomniti je treba tudi, da mora Komisija v upravnem postopku na področju obrambe pred ukrepi trgovinske politike držav, ki niso članice Unije, spoštovati temeljne pravice Unije, med katerimi je pravica do dobrega upravljanja, določena v členu 41 Listine. V skladu s sodno prakso v zvezi z načelom dobrega upravljanja je v primerih, v katerih imajo institucije Unije diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih, še toliko pomembnejše (glej v tem smislu sodbe z dne 24. maja 2012, JBF RAK/Svet, T-555/10, neobjavljena, EU:T:2012:262, točka 112 in navedena sodna praksa; z dne 25. januarja 2017, Rusal Armenal/Svet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, točka 189 in navedena sodna praksa, in z dne 12. marca 2020, Eurofer/Komisija, T-835/17, EU:T:2020:96, točka 143).
- 61 Poleg tega je treba opozoriti, da člen 41(2)(a) Listine določa, da pravica do dobrega upravljanja vključuje pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene (sodba z dne 5. novembra 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, točka 43).
- 62 Pravica do izjave zagotavlja, da ima vsaka oseba možnost, da koristno in učinkovito poda svoje stališče v upravnem postopku in pred sprejetjem vsake odločbe, ki bi lahko negativno vplivala na njene interese. Poleg tega je treba pojasniti, da ima pravica do izjave dvojen cilj. Na eni strani je njen namen, da se lahko spis preuči in se dejstva ugotovijo čim natančneje in čim pravilneje, na drugi strani pa omogoča zagotovitev učinkovitega varstva zadevne osebe. Namen pravice do izjave je zlasti zagotoviti, da se vsaka odločba, ki posega v položaj, sprejme ob polnem poznavanju dejstev, njen cilj pa je zlasti omogočiti pristojnemu organu, da popravi napako, ali zadevni osebi, da uveljavlja dejstva v zvezi s svojim osebnim položajem, ki pomenijo argument v prid sprejetju ali nesprejetju odločbe oziroma taki ali drugačni vsebini odločbe (glej sodbo z dne 4. junija 2020, ESZD/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, točki 68 in 69 ter navedena sodna praksa).
- 63 Navesti je treba, da je Sodišče potrdilo pomen pravice do izjave in njen zelo širok obseg v pravnem redu Unije, saj je menilo, da se mora ta pravica uporabljati v vsakem postopku, v katerem se lahko izda akt, ki posega v položaj. V skladu s sodno prakso Sodišča je treba pravico do izjave spoštovati,

tudi če se z ureditvijo, ki se uporablja, tega ne zahteva izrecno (glej sodbo z dne 1. junija 2022, Algebris (UK) in Anchorage Capital Group/Komisija, T-570/17, EU:T:2022:314, točka 326 in navedena sodna praksa).

- 64 Ker je torej načelo pravice do obrambe, ki vključuje pravico do izjave, temeljno in splošno načelo prava Unije, njegove uporabe ni mogoče niti izključiti niti omejiti s pravno določbo in je treba njegovo spoštovanje zagotoviti tako takrat, kadar specifične ureditve sploh ni, kot tudi takrat, kadar v zadevni ureditvi navedeno načelo ni upoštevano (glej sodbo z dne 1. junija 2022, Algebris (UK) in Anchorage Capital Group/Komisija, T-570/17, EU:T:2022:314, točka 327 in navedena sodna praksa).
- 65 Zato se pravica do izjave kot načelo in temeljna pravica pravnega reda Unije uporabi, kadar namerava uprava sprejeti akt, ki posega v položaj, torej akt, ki lahko neugodno vpliva na interese posameznika ali zadevne države članice, saj njena uporaba ni odvisna od obstoja izrecnega pravila v zvezi s tem, ki bi ga določala sekundarna zakonodaja (sodba z dne 18. junija 2014, Španija/Komisija, T-260/11, EU:T:2014:555, točka 64).
- 66 V zvezi s tem je treba na eni strani navesti, da nobena določba Uredbe št. 654/2014 ne izključuje niti izrecno ne omejuje pravice do izjave podjetij, za izdelke katerih veljajo izravnalni ukrepi, določeni z izvedbenim aktom, ki ga Komisija sprejme v skladu s členom 4(1) navedene uredbe.
- 67 Poleg tega člen 9(1) Uredbe št. 654/2014 v delu, v katerem določa obveznost Komisije, da zbere informacije in mnenja o gospodarskih interesih Unije v zvezi z blagom ali storitvami ali določenimi sektorji, ne pomeni izvajanja pravice do izjave navedenih podjetij. Njihovi posebni interesi namreč niso enaki gospodarskim interesom Unije, zlasti kadar gre za podjetja iz tretje države. Res je, da če je podjetje sodelovalo pri takem zbiranju informacij, ni mogoče izključiti, da je zaradi informacij ali mnenj, ki jih je predložilo, koristno in učinkovito uveljavljalo svoje interese ali elemente v zvezi s svojim lastnim položajem. Vendar če podjetje, na interese katerega bi lahko ukrepi, določeni z izvedbenim aktom, ki ga je Komisija sprejela v skladu s členom 4(1) navedene uredbe, negativno vplivali, ni sodelovalo pri takem zbiranju informacij, ni mogoče šteti, da njegova pravica do izjave, kot je zagotovljena s členom 41(2)(a) Listine, ni bila kršena zgolj zato, ker je Komisija izpolnila svojo obveznost organizacije navedenega zbiranja na podlagi člena 9(1) te uredbe.
- 68 Na drugi strani je treba upoštevati to, da je cilj ukrepov, določenih z izpodbijano uredbo, na podlagi člena 3(c) in člena 4(1) Uredbe št. 654/2014 ponovno uravnoteženje koncesij v trgovinskih odnosih z Združenimi državami Amerike v obliki ukrepov trgovinske politike, ki pomenijo prekinitev tarifnih koncesij in uvedbo dodatnih carin, zlasti za izdelke, ki se uvrščajo pod oznako KN 9613 80 00.
- 69 Tako proizvajalci izdelkov, na katere se nanašajo navedene povečane carinske dajatve in se jih iz te tretje države izvažajo v Unijo, niso naslovniki zadevnih izravnalnih ukrepov, ki načeloma spadajo v okvir trgovinskih odnosov med Unijo in to tretjo državo.
- 70 Vendar je treba navesti, da lahko Komisija na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 654/2014 uveljavlja pravico do ponovnega uravnoteženja v obliki ukrepov trgovinske politike, ki so v skladu s členom 4(2)(c) navedene uredbe v bistvu enakovredni ravni koncesij, na katere vplivajo zaščitni ukrepi, ki jih je sprejela zadevna tretja država.

- 71 V obravnavani zadevi pa je Komisija, kot je razvidno iz uvodne izjave 7 izpodbijane uredbe, menila, da imajo lahko zaščitni ukrepi, ki so jih sprejele Združene države Amerike, znaten negativen ekonomski učinek na zadevne industrije Unije. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, kot je bilo navedeno v točki 40 zgoraj, da so v skladu z izpodbijano uredbo podobno kot zaščitni ukrepi, ki so jih uvedle Združene države Amerike, izravnalni ukrepi, uvedeni s to uredbo, namenjeni temu, da imajo z uporabo dodatnih carin, ki so sorazmerne z učinki navedenih zaščitnih ukrepov, negativen ekonomski učinek na dejavnost podjetij iz Združenih držav, ki v Unijo izvažajo izdelke, za katere se uporabljajo ti ukrepi.
- 72 Tako lahko izravnalni ukrep, določen z izvedbenim aktom, sprejetim na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 654/2014, tudi če ni sprejet po posamičnem postopku zoper podjetja, ki izvažajo izdelke, na katere se nanaša, pomeni ukrep, ki lahko negativno vpliva na interese navedenih podjetij.
- 73 V sodni praksi Sodišča, navedeni v točki 63 zgoraj, pa je bila pravica do izjave razlagana široko, in sicer tako, da je zagotovljena vsaki osebi med postopkom, ki lahko pripelje do akta, s katerim se posega v njen položaj. Zato ni mogoče izključiti, da se lahko podjetja, ki izvažajo izdelke, na katere se nanašajo izravnalni ukrepi, določeni z uredbo, sprejeto na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 654/2014, zlasti v obliki dodatnih carinskih dajatev, v okviru postopka sprejetja navedenih ukrepov sklicujejo na pravico do izjave, kot je zagotovljena s členom 41(2)(a) Listine.
- 74 Komisija je v odgovoru na tožbo in na obravnavi trdila, da v postopku sprejetja izvedbenega akta na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 654/2014 ni predvidena opredelitev proizvajalcev ali izvoznikov, katerih izdelki so lahko predmet izravnalnih ukrepov. Vendar je treba v skladu s členom 41(2)(a) Listine in ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 62 in 63 zgoraj, ugotoviti, da kadar Komisija pri vodenju postopka sprejetja navedenega akta opredeli fizično ali pravno osebo, na interese katere bi lahko ukrepi, določeni v tem aktu, negativno vplivali, mora ta oseba imeti možnost uveljavljati elemente v zvezi s svojim lastnim položajem, ki pomenijo argument v prid temu, da se zadevni akt sprejme ali ne sprejme oziroma da ima tako ali drugačno vsebino.
- 75 V obravnavani zadevi je Komisija na obravnavi v odgovor na vprašanja Splošnega sodišča potrdila, da je med postopkom sprejetja izpodbijane uredbe vedela ne le, da so izdelki tožečih strank med tistimi, za katere bi se morale uporabiti zadevne dodatne carine, ampak tudi, da se navedene carine v velikem delu nanašajo samo nanje.
- 76 Poleg tega je treba navesti, da opredelitev izdelkov znamke Zippo med postopkom sprejetja izpodbijane uredbe ni bila posledica zbiranja informacij, ki ga opravi Komisija v skladu s členom 9(1) Uredbe št. 654/2014. Kot je namreč navedeno v točki 57 zgoraj, je Komisija na obravnavi pojasnila, da ni prejela prispevkov v zvezi z izdelki, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00. Zato je treba ugotoviti, da je Komisija na lastno pobudo opredelila, da so izdelki tožečih strank predmet izravnalnih ukrepov, določenih z izpodbijano uredbo.
- 77 Iz navedenega izhaja, da so imele v okoliščinah obravnavane zadeve tožeče stranke pravico do izjave med postopkom sprejetja izpodbijane uredbe.
- 78 Vendar je uresničevanje pravice do izjave lahko predmet omejitev v skladu s členom 52(1) Listine, ki določa:
- „Kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, mora biti predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.“

- 79 Ustaljena sodna praksa je namreč, da temeljne pravice, kot je spoštovanje pravice do obrambe, niso absolutne pravice, temveč lahko vsebujejo omejitve, pod pogojem, da te omejitve dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki se jim sledi z zadevnim ukrepom, in da glede na zasledovani cilj ne pomenijo pretiranega in nesprejemljivega posega, ki bi omejeval samo bistvo tako zagotovljenih pravic (glej sodbi z dne 15. julija 2021, Komisija/Poljska (Disciplinska ureditev za sodnike), C-791/19, EU:C:2021:596, točka 207 in navedena sodna praksa, in z dne 1. junija 2022, Algebris (UK) in Anchorage Capital Group/Komisija, T-570/17, EU:T:2022:314, točka 337 in navedena sodna praksa).
- 80 Komisija, ki v obravnavani zadevi izpodbija sam obstoj pravice tožečih strank do izjave, ne trdi, da bi omejitve navedene pravice v okoliščinah obravnavane zadeve upravičevali preudarki, ki se nanašajo na uresničevanje ciljev v splošnem interesu. Trdi pa v bistvu, da so za celoten postopek sprejetja izpodbijane uredbe veljali roki, ki izhajajo iz določb člena 8(2) Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, in da mora zbiranje informacij nujno spadati v ta okvir. Treba je razumeti, da Komisija s tem trdi, da v okviru postopka, urejenega s temi določbami, dejansko ni imela dovolj časa, da bi v postopku sprejetja izpodbijane uredbe zaslišala tožeče stranke, ob upoštevanju časa, ki ga je treba nameniti različnim fazam navedenega postopka, zlasti zbiranju informacij, določenem v členu 9(1) Uredbe št. 654/2014, in rokov, določenih z upoštevnimi določbami Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih. Na obravnavi je trdila tudi, da je bilo treba zadevne izravnalne ukrepe, da bi se spoštovale določbe Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, sprejeti 1. aprila 2020, in da je bilo zbiranje informacij, ki je potekalo teden dni v marcu 2020, največ, kar je lahko storila.
- 81 V zvezi s tem je treba, kot trdi Komisija, navesti, da je moral postopek sprejetja izpodbijane uredbe potekati v rokih, ki izhajajo iz določb člena 8(2) Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, ki med drugim določajo, da mora biti prekinitev trgovinskih koncesij tretje države, ki je sprejela zaščitne ukrepe, izvedena v roku 90 dni od začetka uporabe teh ukrepov in po poteku 30 dni od dneva, ko je Svet STO za trgovino z blagom prejel pisno obvestilo o tej prekinitvi. Zato bi morali v skladu s temi določbami – ob upoštevanju tega, da so ukrepi, ki so jih sprejele Združene države Amerike in odgovor na katere pomeni izpodbijana uredba, začeli učinkovati 8. februarja 2020 – izravnalni ukrepi, ki jih je sprejela Komisija, začeti veljati v 90 dneh, to je najpozneje 8. maja 2020. Poleg tega je morala Komisija vsaj 30 dni pred tem datumom obvestiti Svet STO za trgovino z blagom, to je najpozneje do 7. aprila 2020.
- 82 Ugotoviti pa je treba, da je bila izpodbijana uredba zaradi spoštovanja teh rokov sprejeta 6. aprila 2020.
- 83 Poleg tega je Komisija, kot je razvidno iz točk 75 in 76 zgoraj, na lastno pobudo opredelila, da se izravnalni ukrepi, določeni z izpodbijano uredbo, ki jo je takrat sprejemala, nanašajo na izdelke znamke Zippo.
- 84 V takih okoliščinah bi morala Komisija na eni strani zagotoviti spoštovanje rokov, ki izhajajo iz določb člena 8(2) Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, in na drugi strani zaslišati tožeče stranke, ki so imele, kot je bilo ugotovljeno v točki 77 zgoraj, v postopku sprejetja izpodbijane uredbe pravico do izjave.
- 85 V obravnavani zadevi pa se je Komisija zadovoljila s tem, da je zatrjevala obstoj navedenih določb, ne da bi navedla, kako naj bi upoštevanje rokov, ki izhajajo iz teh določb, tožečim strankam preprečevalo, da se izjavijo. V zvezi s tem je treba, prvič, upoštevati to, da je Komisija vedela za navedene roke in za datum, do katerega bi morala izpodbijana uredba biti sprejeta. Drugič,

odločitev Komisije, da z izravnalnimi ukrepi, sprejetimi na podlagi Uredbe št. 654/2014, odgovori na zaščitne ukrepe, ki so jih sprejele Združene države Amerike, je bila 6. marca 2020 formalizirana z zahtevo za posvetovanja, predloženo STO na podlagi Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, kot je razvidno iz opombe k uvodni izjavi 4 izpodbijane uredbe. Tretjič, čeprav je Komisija na obravnavi izjavila, da je bilo zbiranje informacij na podlagi člena 9 Uredbe št. 654/2014 „v enem tednu meseca marca [2020] maksimalno, kar je lahko storila“, pa ni pojasnila, zakaj bi zaslišanje tožečih strank na podlagi pravice do izjave zahtevalo več časa niti zakaj pridobitev njunih stališč ne bi mogla biti opravljena vzporedno z navedenim zbiranjem ali po njem, v obdobju od 6. marca 2020, ko je bila pri STO vložena zahteva za posvetovanja, do 1. aprila 2020, ko je bilo treba, kot je navedla Komisija, sprejeti zadevne izravnalne ukrepe. Četrtoč, kot je navedeno v točki 57 zgoraj, je Komisija ob navedenem zbiranju prejela le šest prispevkov zainteresiranih strank, tako da je treba ugotoviti, da ni navedla nobenega argumenta, s katerim bi pojasnila, zakaj bi obravnava stališč tožečih strank poleg teh šestih prispevkov, zbranih od 6. do 13. marca 2020, povzročila, da izpodbijane uredbe ne bi bila mogla sprejeti spoštujoč roke, ki izhajajo iz določb Sporazuma STO o zaščitnih ukrepih, hkrati pa tožečim strankam zagotoviti pravico do izjave v skladu s členom 41(2)(a) Listine.

- 86 Ker Komisija ni predložila dokaza, da tožečih strank v postopku sprejetja izpodbijane uredbe ni mogla učinkovito zaslišati, čeprav je priznala, da jih je v tem okviru opredelila na lastno pobudo, je treba šteti, da je imela na voljo dovolj časa, da bi tožečim strankam omogočila izvrševanje njihove pravice do izjave.
- 87 Zatrjevana kršitev načela dobrega upravljanja sicer lahko razglasitev ničnosti zadevne uredbe povzroči le, če bi ta nepravilnost lahko vplivala na izid postopka in tako konkretno vplivala na pravico tožeče stranke do obrambe (glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točki 224 in 225 ter navedena sodna praksa). V tem primeru pa tožeči stranki ni mogoče naložiti, naj dokaže, da bi odločba Komisije imela drugačno vsebino, ampak le, da ta možnost ni v celoti izključena, ker bi lahko zagotovila boljšo obrambo, če ne bi bilo postopkovnih nepravilnosti (glej sodbo z dne 20. maja 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Svet, T-310/12, neobjavljena, EU:T:2015:295, točka 214 in navedena sodna praksa).
- 88 V zvezi s tem tožeče stranke v tožbi zlasti trdijo, da so bili ob sprejetju izpodbijane uredbe izravnalni ukrepi, predvideni v zvezi z njihovimi izdelki, najtežja oblika predvidenih izravnalnih ukrepov, tako glede svojega obsega kot zneska, v primerjavi s tistimi, ki so se nanašali na druge industrijske sektorje Združenih držav. Opozarjajo tudi na posebno strogost ukrepa, ki se nanaša na eno samo podjetje in temu podjetju nalaga celotne posledice izravnalnih ukrepov, in na to, da njihovi izdelki nimajo nobene zveze z izdelki, na katere se nanašajo zaščitni ukrepi, ki so jih sprejele Združene države Amerike, tako da ukrepi, ki jih je sprejela Komisija, torej ne morejo izravnati učinkov navedenih zaščitnih ukrepov. Trdijo tudi, da je Komisija s tem, da se je osredotočila specifično nanje, sprejela diskriminatoren ukrep, čeprav je imela možnost izbrati druge izdelke, ki bi se zadevali na več podjetij, in zadevne izravnalne ukrepe porazdeliti pravičneje.
- 89 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da če bi tožeče stranke v postopku sprejetja izpodbijane uredbe lahko uveljavljale svojo pravico do izjave, bi se lahko sklicevale zlasti na argumente, navedene v točki 88 zgoraj.
- 90 Ker je družba ZMC edina proizvajalka izvoznica zadevnih izdelkov, iz razlogov, navedenih v točki 29 zgoraj, ni mogoče izključiti, da bi bila izpodbijana uredba lahko imela drugačno vsebino, če bi Komisija zaslišala tožeče stranke pred njenim sprejetjem.

- 91 Zato iz zgoraj navedenega izhaja, da je Komisija v postopku sprejetja izpodbijane uredbe kršila pravico tožečih strank do izjave in s tem načelo dobrega upravljanja ter da je ta kršitev lahko vplivala na izid postopka.
- 92 V teh okoliščinah je treba peti tožbeni razlog sprejeti in zato izpodbijano uredbo razglasiti za nično v delu, v katerem se nanaša na izdelke, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00, ne da bi bilo treba preučiti druge tožbene razloge niti odločiti o dopustnosti dokazov, ki so jih tožeče stranke predložile z dopisom z dne 10. januarja 2023.

Stroški

- 93 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker Komisija ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožečih strank naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

- 1. Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/502 z dne 6. aprila 2020 o nekaterih ukrepih trgovinske politike v zvezi z nekaterimi izdelki s poreklom iz Združenih držav Amerike se razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša na izdelke, ki spadajo pod oznako KN 9613 80 00.**
- 2. Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov.**

De Baere

Steinfatt

Kecsmár

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 18. oktobra 2023.

Podpisi